

[Nøhr.]

er naaet under et godt Samarbejde mellem disse Myndigheder og henholdsvis Landskatteraadet og Over-Skyldraadet. Men at der stadig er Forhold at rette, vil ingen bestride, og jeg er overbevist om, at de lokale Myndigheder vil modtage en udvidet Adgang til Hjælp og Vejledning med Tilfredshed.

Mit Parti kan altsaa tiltræde saavel Lovforslagets Hovedformaal som dets enkelte Bestemmelser, som jo er grundigt gennemdrøftet i Skattekommissionen. Jeg finder ingen Anledning til at komme nærmere ind paa Enkeltheder ved denne Lejlighed. Jeg skal kun understrege, at saavel til Ligningsraadet som til Landskatteretten faar Erhvervene Ret til at udpege 4 Repræsentanter, i alt altsaa 8, eller en større Repræsentation for Erhvervene, end Tilfældet har været i Landsoverskatteraadet og Over-Skyldraadet, samt at Rigsdagen skal udpege det samme Antal Medlemmer i Ligningsraadet og Skatteretten, som den hidtil har udpeget til Landsoverskatteraadet og Over-Skyldraadet.

Jeg anbefaler da paa mit Partis Vegne en hurtig og velvillig Behandling af Lovforslaget, saaledes at de Rammer, der her fastlægges, kan være i Orden og være prøvet, naar de Skatteforslag, som maatte blive Resultatet af Skattekommissionens videre Arbejde, skal træde ud i Livet.

Jens Thomsen: Det foreliggende Forslag kan vi i det væsentlige give Tilslutning. Det er jo en Videreføring af den Deling af Arbejdet, der nu findes i Landsoverskatteraadets Ligningsafdeling og Klageafdeling, men det er efter vor Mening en Betyggelse for Skatteyderne, at Delingen gennemføres fuldt ud, saadan at Skatterettens Medlemmer staa som uholdede Dommere uden at være Part i Sagen, naar de skal afsige en endelig Kendelse.

Der er ogsaa noget tiltalende i, at Skattesager og Skyldsager samles i een skattemæssig Højesteret, men vi nærer nogen Betænkelighed med Hensyn til, om Skatterettens og Ligningsdirektoratets Medlemmer kan blive tilstrækkelig sagkyndige med Hensyn til Jordvurderingen. Selv om en Mand har god Forstand paa Regnskabs-sager og almindelige Skattespørgsmaal, er det jo ikke givet, at han ogsaa har den tilstrækkelige Sagkundskab til at vurdere Dyrkningsværdien af de mange forskellige Slags Jord i det rigtige Forhold. Naar man sammenligner Ensartetheden i vor nuværende Grundskyldvurdering med den op-

rindelige Bonitering til Hartkornsansættelse, maa man erkende, at den nuværende Vurdering staa langt tilbage, og at det er paa-trængende nødvendigt at faa indført en mere ensartet Ansættelse af Ejendoms-vurderingen og Grundskyldvurderingen. Hid-indtil har den væsentligste Beskatning af Ejendomsskylden jo været til Kommunen, og det er naturligvis betydelig lettere at faa en ensartet Vurdering indført i en enkelt Kommune end i hele Landet, men i den mellemkommune Udligning er Skatten paa Ejendomsskyld og Grundskyld øget væsentligt, og jo mere Skatten forhøjes uden for Kommunegrænserne, desto mere bliver det nødvendigt at faa en ensartet Vurderingsansættelse over hele Landet.

Det er vist erkendt fra alle Sider, at Hartkornsansættelsen oprindeligt var gennemført med stor Dygtighed og Grundighed, men med Hensyn til Vurderingen til Ejendomsskyld er der mange Forhold, der griber forstyrrende ind. Som Regel holder Ejerne igen for ikke at faa Vurderingerne for høje, og det bevirker let, at Vurderingsmændene indstilles paa at trække Vurderingerne opad. Men der findes ogsaa Tilfælde, hvor Ejerne, for at opnaa større Laan og styrke Kreditten, vil have Vurderingen højest mulig. Den Slags Tilbøjeligheder kan forstyrre Ensartetheden, og det er min Opfattelse, at et betydeligt Arbejde for at faa en mere ensartet Vurdering fra Sogn til Sogn er paa krævet, og saafremt Landskatteretten skal være i Stand til at løse disse Opgaver, maa Medlemmerne være i Besiddelse af den tilstrækkelige Sagkundskab med Hensyn til Jordvurderingen.

I § 3, Stk. 7, staa der: „Ligningsraadet kan ikke træffe Beslutning angaaende Ændringer i Ansættelser, medmindre 3 Medlemmer foruden Formanden deltager i Afgørelsen.“ I Betragtning af, at Ligningsraadet bestaar af 15 Medlemmer, burde Deltagelsen for at være beslutningsdygtig efter min Mening sættes ret væsentligt op. Medlemmerne faar jo Løn for deres Arbejde, og saa maa det ogsaa være Meningen, at de har Tid og Lejlighed til at være til Stede, naar der skal træffes vigtige Beslutninger. Det kan ikke være Meningen, at der skal tillægges Medlemmerne et „Ben“, saa at Lønnen kan hæves, uden at der præsteres et virkeligt Arbejde.

Samme Bemærkninger gælder Stk. 4 i § 7, angaaende Beslutningsdygtigheden i Landsskatteretten. 4 Medlemmer af en Ret paa 15 Medlemmer bør efter min Mening ikke have besluttende Myndighed.

I § 12 hjemles der Skatteyderne Ret